

Telegraful Român

Organ național

Schimb
Onor. Red. a revistei «Transilvania»
Sibiu
(Str. Șaguna 8)

Centele și inserțiunile
Administrației ziarului Te-
legraful Român, Sibiu, str. Mitropoliei 45

Abonamentul:

Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei
luni 130 Lei. — Pentru străinătate un an 900
Lei. — Pentru America 4 Dolari.
Ziarul apare Marțea și Vinerea

Correspondențele

să se adreseze Redacției Telegraful Român
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori ne-
francate se refuză
Articole nepublicate nu se înaloză

Prețul inserțiunilor:

un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se pu-
blică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit

Păstorirea la sate

II

In cele ce urmează voi schița
și analiza câteva din mijloacele
păstoririi *directe*:

I. Cuvântul lui Dumnezeu, predica. Activitatea pastorală a preotului culminează în propovăduirea cu și fără vreme a cuvântului lui Dumnezeu. Despre predică și motivele ei, despre cerințele ce trebuie să le întrunească, s'a vorbit și formează și azi obiect de studiu și îndemn în toate conferințele și întrunirile pastorale preoțești. Eu nu mai stăruie asupra datorinții cardinale de a predica. Constat — fără pretenții, că acolo «unde amvonul nu vorbește, — biserica este moartă»!

Predica este considerată de mulți, ca una din cele mai chinuitoare sarcini. Se și invoacă pretextul: le lipsește darul de a vorbi. Acestora se poate răspunde cu pilda grăitoare a marelui apostol Pavel, care «nu întru înălțarea cuvântului și a înțelepciunii» — (I Cor. 2, 1) a vestit corintenilor «mărturisirea lui Dumnezeu» (ibidem) — «nu întru cuvinte învățate ale înțelepciunii omenești, ci întru cele învățate ale Duhului sfânt» (I Cor. 2, 13) a propovăduit tainele credinței.

Acest «Duh sfânt» grăiește prin meditație adâncă, trăită: «în biserică voesc cinci cuvinte a grăii cu mintea mea, ca și pe alții să-i învăț» (I Cor. 14, 19) — «decât zece mii de cuvinte în limbă» — adaug eu «împrumutată dela alții», cuvinte pe care nu le-ai trăit cu «duhul» tău! «Duhul sfânt» stă dealfel ascuns în înțelepciunea filelor sfintei Scripturi și ale altor cărți. Acolo trebuie căutat prin lecturi continue.

Să luăm pilda Mântuitorului, care nu s'a pierdut în abstracții, ci a rămas pe câmpul realității, urmând predicii Lui pilduitoare.

Predicile se rostesc de obicei după sfânta liturghie. Diferitele ocazii, care sunt nenumărate în viața pastorală, deschid preotului câmp larg pentru a sămăna cuvântul lui Dumnezeu în multele forme ale cuvântării bisericesti.

II. Cetiri biblice. Acestea întregesc opera de propovăduire evanghelică. Vecerniile și privegherile, la diferitele praznice mari, ofer cele mai bune ocazii pentru aceste lecturi dumnezeiești.

III. Catehizația este inerentă evanghelizării. Refacerea moralului scăzut al societății trebuie să înceapă din frageda vârstă a omului. Puțina educație religioasă-morală, ce se face în familie, trebuie

completată în școală, în timpul adolescenței și sistemizată în vârstă majoră a omului. Catehizația, în școală, e lacunoasă. Autoritățile bisericesti superioare ocupându-se de această stare, apelează la simțul de datorie a preoților de-a face chestie de conștiință, întregind lacunele prin catehizare, conform unei programe analitice, în timpul liber al copiilor de școală, special Sâmbăta și Dumineca la vecernie.

Preotul va stăruie, ca elevii de școală să fie introduși și în cântările bisericesti, și să fie conduși la biserică în Dumineci și sărbători. Cum cântarea, special cea bisericască, «entuziasmează sufletul și înaripează rugăciunile» sufletul copilului devine un chimval binerăsunător, în care glasul părintelui află ecoul dorit la vreme.

IV. Contact pastoral. Preotul va conduce opera de evanghelizare și afară de pereții bisericii și ai școlii. El va găsi loc pentru amvon ori unde licărește o rază de credință. Având candela dragostei pentru chemarea veșnic aprinsă, va duce lumina evangheliei în viața familiară a păstorilor săi. Mântuitorul nu a avut nici biserică, nici amvon. El era pretutindenea, unde-L cerea lipsa: la nuntă, la cutare fântână, la

scâlzi, în casa vameșului, la prietenul său Lazar, sau stând de vorbă cu Nicodim noaptea. Așa și preotul, va aduce pe Mântuitorul în toate căscioarele, special în acele familii, la care nevoile de tot felul și necazul sânt oaspeți nedespărțiți: «bunacredință cea curată și nespurcată înaintea lui Dumnezeu și Tatălui este: a cerceta pe cei sărmani și pe văduve întru necazurile lor», (Iacob 1, 27).

Contactul intim cu credincioșii constituie mijloc fecund de evanghelizare. Sectanții recrutează adherenți tocmai prin contactul viu cu acei din credincioșii noștri, cari au «chipul bunei credințe, ear puterea ei tăgăduind»! (II Timot. 3, 5).

La noi contactul evanghelic este cu totul neglijat. Unii preoți — onoare excepțiilor! — convin cu credincioșii numai atunci, când sânt reclamați pentru vreo lipsă sufletească, și atunci pretind...

Contactul acesta, sau, mai bine zis, vizitele pastorale, nu numai că cimentează intimitatea raportului dintre păstor și turmă, dar alungă îndoelile, suspiciunile și neîncrederea, pe care pasiunile și răutatea zilei le-a trezit. Sufletele, pierdute și înglobate în puzderia de preocupări lumești, se apropie de Hristos și biserică;

FOIȘOARA

Problema suferinții omenești

Sfinții sânt în sfârșit creștinii cari nu pot contempla pe Isus Hristos pe Calvar unde expiră și nici la altar unde se jertfește, fără a încerca emoțiuni misterioase cari sânt alimentul parfumului, dulceața, forța pietății religioase. — A muri la picioarele crucii, victime ale focului care li consumă, este suprema lor dorință. Ah! acolo unde domnește iubirea pasionată față de Isus Hristos, acolo sacrificiul apare ca o funcțiune sfințită de această iubire.

Sfinții, atât de diferiți cum sânt între ei prin caracterul lor, prin spiritul lor, prin acțiunea lor, chiar prin virtutea lor, se aseamănă toți prin nevoia lor de a suferi în serviciul Dascălului lor divini.

Se poate ca noi să-l iubim pe Mântuitorul și să eliminăm crucea Sa

din viața noastră, mulțumindu-ne doar a o îmbrăca în aur?!

Se poate ca noi să adorăm un Prieten răstignit, și să consimțim a trăi în delicii?

E cunoscută revolta lui Godefroy de Bouillon la prezentarea insignilor regale pe cari era să i-le impună: «Eu să port o coroană de aur în aceste locuri unde Isus Hristos a fost încoronat cu spini? Nici odată!».

Acest strigăt e strigătul sfinților. A accepta, fără tristețe, să trăiești bogat, onorat, fericit, în sânul tuturor satisfacțiunilor terestre, oare nu ar însemna lipsă de iubire față de Stăpânul care a avut parte de umiliri, de sărăcie, și de o moarte crudă?

«Inima ne dictează datoria noastră, zic sfinții în unanimitate. Noi încă vrem la rândul nostru să trecem pe unde a trecut Stăpânul nostru. În drumul, pe unde picioarele sale au sângerat, El a lăsat un parfum care ne atrage mult mai puternic decât cum

atrăg plăcerile vieții prezente multumile cari slujesc orgoliului și simțurilor lor.

E mai dulce pentru noi să simțim fiorii morții cu Isus Hristos în grădina Maslinilor, să ne expunem cu El umerii noștri nuelilor, să ne expunem fața noastră palmilor, să purtăm crucea cu El și să ne dăm de partea Sa, decât să ne bucurăm, să triumfăm cu lumea și să ne amețim lângă paharele încântătoare unde beau oameni trupești»

Acest eroism ascetic este zămislit din iubirea sinceră. — Un copil curat, o copilă curată, o femeie pioasă din popor, găsesc în sufletul lor botezat, această pasiune a crucii. În ei și a împlântat adânc sfințenia creștină rădăcinile sale.

Iubirea față de Isus este marea lumină a sfinților prin întunecul de pe pământ. — Ea este marea lor putere în toate luptele. Ei primesc dela ea divinele lor speranțe. Ei găsesc

în ea nespusa lor mângâiere. — Cu această iubire în suflet ei nu se tem nici de Dumnezeu, nici de oameni. Viața și moartea sânt pentru ei fără groază. Închiși în această citadelă nimic nu-i poate distruge, nimeni nu-i poate atinge.

Fericiți aceia care iubesc pe Isus Hristos cu dragoste! Dar cum să știe, cum să simțească cineva că-l iubește astfel pe Isus Hristos? Cine poate să-și dea lui însuși despre aceasta o probă decizivă, convingătoare.

De sigur, nu va fi creștinul care se conplace în plăcere! — El nu vrea să iubească alt ceva decât plăcerea sa. Divinul prieten poate că ocupă un loc frumos pe buzele sale, dar, de sigur, amorul propriu este acela care li umple inima sa. Din contră numai atunci poate să se bazeze acela pe sentimentul care-l însuflețește, când acel sentiment li este o cauză și o ocaziune de sacrificiu. Eu sufăr

în marea operă de izbăvire sufletească se naște astfel o conlucrăre armonică. Această cooperare ușurează credincioșilor pătrunderea în tainele mântuirii și întărește încrederea în iubirea și interesul ce-l poartă păstorul pentru toți deopotrivă.

V. *Cursurile* de adulți, școala de Duminecă, reuniunile de femei, de temperanță, apoi sfatul păcii, societatea Sfântul Gheorghe a tinerimii și altele, dau prilej binevenit păstorului conștios de a reface moralul scăzut al comunei sale. Aceste ocazii împrumută păstorului posibilitatea de a supraveghea turma sa.

VI. Un prielnic mijloc, de a apropia de Dumnezeu turma cuvântătoare, este *mărturisirea*. Înțeleptul nostru Arhipăstor, cu dreptul s'a exprimat despre mărturisire, când a numit-o: barometrul vieții sufletești din o comună. Nu voi insista asupra părții formale a acestui mijloc direct de superiorizare a vieții, ci voi stăruî ca mărturisirea să se facă cu toată sfințenia, cu scrupulul și tactul pastoral, potrivit intenției celui ce a așezat-o și'n acord cu efectele ei. Ea dă prilej părintelui sufletească de a pune ordine în sufletul pierdut în bezna îndoelilor și a păcatelor penitențului, aprinzându-i făclia credinței și reșezându-l sub scutul și poava evangheliei.

Restatornicirea busolei sufletești, pierdută în marea de ademeniri și curse ispititoare, reșezarea cârmaciului iscusit la volanul conștiinței creștine a turmei sale, — preotul o face în taina mărturisirii. Intimitatea Mântuitorului și bunătatea lui harică să eradiceze din sufletul duhovnicului, și aceste două însușiri duhovnicești să-i formeze magnetismul pentru a apropia de Hristos pe toți păstoriții săi.

Mărturisirea începe în școală, se continuă cu abilitate în timpul adolescenței periculoase și formează penultima zală din îndatoririle pastorale ce le are preotul, pentru a lega viața omului de veșnicie.

VII. Dragostea evanghelică va îmbrățișa și alt ram de păstorie, și acesta merită să lămurască intențiile bisericii: *bibliotecile parohiale*. Este adevărul, că acestea sânt, în cele mai multe comune, nește opaite menite să lumineze numai întunerecul dulapului. Cărțile nu sânt cetite, bibliotecile nu sânt cercetate. Motive? — putem înșira multe. La întrebarea: de ce nu se cetesc cărțile? drept răspuns, mă provoc la cuvintele de îndemn ale marelui Pavel: «ia aminte la cetire, la mângăere, la învățătură» — (I Timot. 4, 13) «să aprinzi darul lui Dumnezeu care este întru tine» (II Timot. 1, 6) și'n alții, ear: «slujba ta fă-o deplin»! (Timot. 4, 5).

Acolo, unde gustul cetitului nu s'a dezvoltat încă, vom desgroba înțelepciunea ascunsă în filele cărților, în micile conveniri, ce se văd adeseori la sate, în grupuri, fie în liber, sau în școală, eventual în casa culturală, cetind noi poporului bucăți alese din istoria plină de glorie a neamului, povești morale, sau din cartea înțelepciunii dumnezeiești, — special epistolele sfinților apostoli. La sate se mai găsesc și alte momente potrivite, pentru a se putea «exploata» bibliotecile fără multă căutare.

VIII. Va supraveghea apoi, ca și *dispozițiile și legile civile*, menite să înviorizeze activitatea preotului și a bisericii în general, să se execute întocmai.

Legea repausului duminical nu se execută; cărcumele și alcoolul lucră nestingherite de nime în fiecare Duminecă și sărbătoare;

târgurile se țin în zilele oprite! Aceste dispoziții nu se execută. Cauza? — anarhia, ce a pus stăpânire în suflete. Și această anarhie nu e altceva, decât rezultanta neexecutării la timp și'n spiritul dreptății în general al legilor, care toate sânt menite a nivela și îndulci raporturile dintre om și om, făcându-i pașnici iubitori de adevăr și dreptate.

Preotul își va îndrepta atențiunea și asupra acestor anomalii, stăruind în duh evanghelic pentru curmarea lor.

În reasumat: mijloacele de păstorie indirectă indicate întregesc opera păstoririi directe. Efectul lor însă se determină de felul cum acestea sânt proiectate în sufletul celui ce le aplică.

Viața preotului, cu toate manifestările ei, e o carte deschisă pentru păstoriți. Vom căuta deci a executa, cu devotament și cu toată râvna evanghelică, legea ce trebuie să fie scrisă în codul conștiinței unui adevărat păstor, cuprinsă în testamentul Mântuitorului: «mergând învățați»! ținând «aprinsă făclia darului lui Dumnezeu, care este întru voi» — «îndrăzniți, și veți birui»!

Prof. Dumitru Secărea.

Sf. Sinod își continuă lucrările astăzi, în 18 Februar. În ședințele premergătoare s'a discutat chestiunea organizării misionarismului în biserica noastră.

Sf. Sinod a decis ca preoțimea să fie îndrumată, prin speciale instrucțiuni, a conlucra mai intensiv la opera de asistență socială, recomandându-se, în legătură cu aceasta, procurarea pentru bibliotecile parohiale a cărții: «In slujba operelor de ocrotire și medicină socială», de Dr. V. Gomoiu.

S'a discutat și reorganizarea Institutului biblic, ca să core-

spundă scopului pentru care s'a înființat. O comisiune s'a ales, cu însărcinarea să redacteze statutele de funcționare a Institutului biblic.

În urma unui referat al P. S. Sale Roman, episcop de Oradea, s'a ales și o comisie pentru a face propuneri de reorganizare a Sf. Sinod, precum și asupra modificărilor ce sânt de adus actualei legi de organizare bisericească.

Earăș bugetul Cultelor pe 1929

Cetim în ziarul «Libertatea» din Orăștie dela 14 Februar a. c., unele observări în legătură cu cele scrise de noi despre (bugetul cultelor 1929) pe cari le reproducem întocmai, deși nu sânt tocmai juste, când afirmă că prindem greșit lucrul. «Nu e prost cine cere, ci trebuie să-și deschidă ochii cel ce dă», zice numita foaie și aceasta e foarte just, și tocmai acest lucru l-am accentuat și noi în articolul menționat. Și vina aci o poartă cei ce au favorizat biserica unită, în detrimentul bisericii ortodoxe.

Lăsăm să urmeze observările numitului ziar: «Apărătorii bisericii ortodoxe române, dela Sibiu și din toată țara, trebuie să folosească chiar împrejurarea că guvernul are mână atât de largă față de catolici și de celelalte biserici neortodoxe, și să-i ceară cu tărie, ca să fie stăpân și împărțitor drept între bisericile din țară! Să nu fie pentru unele mumă, pentru altele mașteră!

Să-i spună guvernului:

Am fost ținuiți, noi românii ortodocși, în negrul nostru trecut, ca Cenușotca, după ușă în casa noastră strămoșească, în pământul nostru străbun. Episcopii noștri au fost porunciți înaintea Principilor calvini ca să le boteze, în râsul curtenilor, câinii lor. Nu mai putem rămânea și în coada bisericilor minoritare, după ce și viața și Legea de temelie a scumpei noastre patrii noi, ne-au așezat, pentru numărul nostru mare și însemnătatea ce avem pentru patrie, acolo unde ni se cade, în fruntea tuturor! Nu putem fi «fruntea» cu numele, și coadă la împărțirea cu bunuri dela

în serviciul lui Isus Hristos, îi servesc în paguba mea, deci eu nu mă iubesc pe mine, ci pe El. Tot ceea ce este al meu; bunuri, familie, prieten, sănătate, viață, nu mai este al meu ci al Lui. — Eu părăsesc totul, îmi dau totul, mă jertfesc cu totul pe altarul iubirii Sale. — Eu deci nu mai am interes personal! Dovada absolută că eu îl iubesc pe Isus Hristos, iată-o!

Astfel raționează toate sufletele sfinte, toate sufletele amorezate de de soțul divin. Ele știu că, cu cât flacăra care li arde le pricinuește mai multe dureri, cu atât mai mult au dreptul de a privi spre cer cu încredere.

Dumnezeu în adevăr nu poate nici să-i respingă nici să le reziste. Ei au dobândit asupra Lui drepturi nimitoare; înaintea devotamentului lor dovedit, înaintea dragostei lor, El se mărturisește învins. Puterea lor asupra Lui este suverană. Ele n'au decât să se roage, să vrea, să vorbească, să facă un semn și cununile strălucesc înaintea lor.

Numai suferința pornită din iu-

bire îi dă inimei omeniești această putere irezistibilă asupra inimei lui Dumnezeu.

«Ceea ce este mai bun în inimă a zis un poet, nu poate fi smuls nici odată de acolo» — «Desperarea inimei omeniești, a zis la rândul său un filozof, este de a nu putea să ajuți prea mult pe aceia pe care îi iubești».

Această dublă tristețe este aceea a sfinților cari înțeleg să-și mărturisească iubirea lor față de Isus Hristos altfel decât în cuvinte.

Ei sânt triști, deoarece se simțesc incapabili de a-și pune în joc ceea ce au mai delicat în inima lor, și de a-l oferi aroma lor iubitului lor. Ei sânt triști atunci când se văd în neputință de a converti pe oameni la El. Munca lor se întetește și mai mult prin răceala, indiferența ostilitatea, pe cari o constată față de Acela a cărei glorie îi pasionează. Această tristețe este în același timp și un fruct și o dovadă de iubire. Ea nu are decât un remediu și acest remediu e tot sacrificiul.

Isus Hristos a cunoscut răul acesta. Într-o zi suspina: «Mi-e milă de această mulțime». — Într-o altă zi, El se plângea în aceste cuvinte: «Sunt chinuit într'un chip straniu». — El exprima astfel dubla suferință a iubirii sale, nerăbdător fiind de a mântui pe oameni, și de a preamări pe Tatăl său.

Pentru a vindeca mulțimea, El n'a contat nici pe cuvântul său, nici pe minunile sale, nici pe binefacerile sale. — El aștepta totul dela patima sa dureroasă.

El a găsit în sângele său vărsat cu generozitate secretul de a face, ca patimei din sfânta Vineri să-i urmeze Alleluia pascal.

Mișcătoare lecție asupra căreia toți sfinții au meditat și au înțeles o. Pentru a-și micșora tristețea iubirii lor, ei știu să se folosească de exemplul Mântuitorului.

În timp ce alții își epuizau zelul lor agitându-se, făcând zgomot, folosindu-se de toate mijloacele ordinare de influență și de succes, ei, cunoscând deșertăciunea acțiunii ome-

nești lipsită de grație, caută înainte de toate crucea pentru a o purta și, la nevoie, pentru a muri pe ea în tăcere.

Martirajul este întotdeauna cel mai bun, cel mai fecund dintre apostolate. Această dăruire absolută de sine în sacrificiu, răscumpără lumea și ajută realizarea împărăției lui Dumnezeu mai mult decât toate cunoștințele, mai mult decât eloquența cea mai convingătoare.

Cei cari au convertit lumea păgână vorbeau, cei mai mulți, o limbă incultă, dar ei purtau în persoana lor stigmatele lui Isus Hristos. — Ei credeau că nimic n'au făcut pentru El, câtă vreme nu l-au mărturisit cu sângele lor.

A lucra, a se consuma, a suferi și a muri pentru Stăpânul lor era suptura lor ambiție.

Aceasta era totodată cea mai dulce mângăiere a iubirii lor.

Să nu ni-se spună că aceste sentimente erau din alte timpuri, căci ceata sfinților n'a dispărut. Ea înfloarește chiar și acum pe pământ pentru

Stat! — Prea multă vreme am cerut, ne am rugat, am strigat, să fie socotită și biserica noastră numai alături, în rând, cu celelalte biserici creștine din țară, — și nu am fost auziți. Azi când Legea de temelie (Constituția) țării, ne pune ca întâia între celelalte biserici, ne e rușine să ne mai rugăm, ca să fie primită și biserica noastră în rând macar, cu celelalte și la împărțirea din bunurile statului, — o cerem aceasta! În toate privințele!

Căci nu se poate suferi mai departe, ca credincioșii ortodocși, cari sunt 13 din 18 milioane, să plătească dările cele multe, pentru ca din banii lor, să fie ținute din belșug bisericile — celelalte, dându-li-se acelora de 2 ori pe atâta (după numărul lor), pe cât se dă ortodocșilor.

Cu ce e mai bună episcopia catolică maghiară din Alba-Iulia și cea din Orade și cea din Timișoara, ca să aibă mai mulți sfinți și curteni episcopiști și cu mult mai gras plătit de stat, decât Mitropolia ortodoxă din Sibiu sau Episcopiiile ei din Cluj, Orade, Arad și Caransebeș — ba mai bine plătiți acei papistași unguri, și decât canonicii români uniți dela Blaj? — Ungurii unitari abia sunt în Ardeal câți români ortodocși într'un protopopiat mai bun. Acestora li-se plătește un episcop și sfinți, mai scumpi decât unui Consiliu Episcopesc ortodox!

Sau ce au greșit acestui Stat Episcopiiile ortodoxe din vechiul Regat, cele care au stat cu credință prin veacuri, pe lângă țara lor, ca să fie cu mult mai slab ajutate de stat, decât ori-care Episcopie streină din Ardeal, care și azi e — dușmană țării?

Se dă bisericii surori unite mai mult ca nouă. Nu cerem să li-se dea mai puțin. E biserică românească. Se ajută întărirea unor așezăminte și a unor familii românești, în care statul are razim bun, ca și în noi.

Dar cerem altceva: *Dați-ne și nouă la fel!* Să avem și noi atâta sfinți la Curțile noastre Arhieresti și așa de bine plătiți, pe cum au

romano-catolicii și frații greco-catolici. Căci — nu se poate să ne dați nouă mai puțin! Primim bucuroși temelia pe care ați aflat o dreaptă pentru ei: *Ridicați-ne și pe noi pe aceeași treaptă! Alt fel — nu se poate!*

Una din două: Sau statul are de unde da, și atunci ne ridică și pe noi, macar acum după 10 ani de ținere înapoi, pe o treaptă cu bisericile arătate ca așa de bine sprijinite, — sau nu are, și atunci trebuie să scadă și acolo, până când va avea, — pentru toți!

Dumineca Bolnavilor

Dumineca viitoare, în 24 Februar a. c., e închinată Bolnavilor și Spitalelor.

Onor. cler pastoral este învitat să recitească cu atențiune Circulara cu Nr. 964/1926 a I. P. S. Sale Mitropolitului nostru NICOLAE, despre rostul acestei zile și a proceda în conformitate cu cele dispuse acolo.

Onor. preoțime va pregăti pentru sfânta Împărțășanie pe bolnavii din parohie, va intercala ecteniile pentru cei bolnavi la Sf. Liturgie, va predica și strânge ofrande benevole.

Acestea se vor împărși cu ajutorul slujbașilor bisericesti în aceeași zi.

În Spitale se va prăsnui în conformitate cu dispozițiile menționatei circulare.

În decurs de opt zile apoi se va raporta prin oficiile protopopești despre prăznuirea Duminicii Bolnavilor, numele acestora, ofrandele distribuite, și predica ocazională.

*Sibiu, la 18 Februarie 1929.
Consiliul arhiepiscopesc.*

a-l aromatiza și pentru a-l mântui. — Se poate spune chiar, că veacul nostru, atât de necurat, de neevlavios, a reaprins, în elita inimilor creștine, patima de a suferi pentru Iesus Hristos.

Crucea are printre noi destui prieteni și prietene. — Înapoia grațiilor mănăstirilor se ridică azi ca și altădată, altare pentru sublim și continue jertfe. — Iubirea creștină, ca este un neobosit sacrificator, întreține aici focul sfânt, unde se consumă victimele pe cari sabia sa le lovește și le jertfește fără încetare. Victime voluntare prin care se continuă și se desăvârșește misterul mântuirii! — Jertfe vii cari la meritele calvarului adaug ceia ce le lipsește: suferința actuală, sentimentul dureros, gemetului nespus și învingător al dreptății!

După aceste considerațiuni multiple s'ar părea că, creștinii nu trebuie să mai roage providența divină să abată dela ei nefericirile cari li amenință. Mai ales s'ar părea că nu le este permis să se plângă când sunt vizitați de încercările salutare.

Iesus Hristos ne instruește și aici prin exemplul său mai bine decât prin toate raționamentele.

Nimic nu i era mai ușor decât a și susținea eroicul rol până la sfârșit. Totuși El a preferat să îndure slăbiciunea sa omenească. Când oara așteptată sună, când potirul întrevăzut să prezintă, El nu mai este Hristos cel nelnicat, ci un om cuprins de frică. — Puterile li slăbesc, cade la pământ și îndreaptă spre cer strigăte sfâșietoare.

Ceeace cere în această strămtorare este ca oara sa să treacă și potirul său să se îndepărteze. — El plânge, geme, e scaldat de o sudoare a agoniei care devine sângeroasă. În copleșirea sa, El are totuși energia să zică către Dumnezeu: «Fie după voia Ta, iar nu după a mea».

Acest act de resemnare, în momentul revoltei instinctive, a mântuit universul.

Dela noi nu se cere mai mult eroism decât a avut Dumnezeu Omul. Și cerul nu va fi uimit văzându-ne plângând, ci mai curând va fi uimit

„Noul Fontainebleau“

Așa numește, în *Cavântul* din 16 I. c., dl Alexandru Kirilescu, actul care a pus capăt conflictului între Vatican și Quirinal, făcându-l, între altele, următoarele apretețieri:

Papa s'a împăcat cu regele Italiei uzurpator al puterii lumești a bisericii, cotoropitor al teritoriilor «sfântului Scaun». Pentru întâia oară suveranul pontif recunoaște pe suveranul Italiei naționale. Din punct de vedere politic, succesul dlui Mussolini e considerabil.

Biserica romană însă, iese micșorată în prestigiul ei. Fiindcă nimic nu se putea asemăna, în istoria lumii, spectacolului de splendidă și tragică izolare în care se închisese, dela 1870, vicarul lui Crist.

Suveran despuțat de posesiunile sale, și-a restrâns frontierele imperiului său între Vatican și grădinile din Belvedere, de unde a refuzat cu trufie orice contact cu casa de Savoia.

A fost o imensă binefacere, pentru biserica catolică, această despuțiere violentă de atribuții lumești. Puterea ei temporară, o învălmășire dealungul veacurilor în războaie și rivalități, intrigi și conspirații, li înarmase brațul împotriva justiției; papalitatea devenise o forță violentă și sangvinară, coruptibilă și corupătoare, — obiectivele ei dumnezeiești, caritatea și prozelitismul fuseseră înecate în noianul de patimi și ambiții, orgolii sacrilege și o monstruoasă sete de dominațiune împreună cu o goană nedemnă după toate bucuriile și satisfacțiile lumești.

Se poate spune că armatele lui Garibaldi și cele ale lui Victor Emanuel au salvat biserica romană dela o iremediabilă prăbușire. Debarasată cu forța de preocupări lumești, papalitatea s'a refugiat în domeniul pur apostolic și, an cu an, a urcat culmile unei spiritualități triumfale.

Prin împăcarea cu Quirinalul, Vicarul lui Crist reîntră și recade în temporar, un temporar cotidian și amenințator. Mussolini va avea o nouă majestate de carton și de paradă, pe care o va purta prin vagoane speciale și prin Fiat-uri pe la ceremonii, unde toate privirile se vor pironi doar pe cămașa lui neagră și toate brațele se vor înălța doar spre fruntea-i de Napoleon.

văzându-ne nesimțitori sau nepăsători. Atâta răbdare nu e în natura noastră.

Noi încă putem cunoaște ceasuri de suferințe grozave. Unde ar fi prețul sacrificiului, dacă sacrificiul nu ar provoca în noi dureroase amărăciuni, violente repulsiuni?

Dacă în cele mai înfricoșate furtuni, noi nu părăsim cărma, și dacă noi știm să ne conformăm voința noastră cu voința divină, sacrificiile noastre își vor păstra toată valoarea lor.

Această valoare rezidă în dificultatea învinsă. — Cu cât mai multă energie a cerut actul adeziunii, cu atât este el mai sublim.

Se întâmplă uneori că Dumnezeu nu așteaptă decât acest act pentru ca să schimbe în sărbătoare cerească cele mai crude chinuri. Acest fenomen nu era rar în timpul persecuțiilor.

Tânărul Diacon Vincent, ale cărui membre au fost sfărmate, iar trupul ars pe rug, este întors, sfârșit cu totul, în prinoarea sa. Printr'un

Suveranul pontif s'a suit în diligența care-l conduce spre un nou Fontainebleau, încadrat de dragonii Cesarului — spre o captivitate care nu se știe când și cum va înceta.

INFORMAȚIUNI

Afacerea furniturilor de materiale sanitare, dela ministerul sănătății, a fost trimisă — spun ziarele din capitală — la parchet. Sperăm că în sfârșit organele judecătorești vor lămurii faptele și afacerea va înceta să mai servească pentru uneltiri politice.

Societatea «Transilvania» din București, pentru ajutorarea studenților și elevilor meseriași români ardeleni, fondată în anul 1867, a ținut adunarea generală în 10 Februar a. c., când și-a ales noul comitet, în frunte cu dl Tiberiu Eremie președinte, Ion Clinciu și Petru Gârboviceanu, vicepreședinți.

Moartea unui șovin'st. A murit, zilele acestea, la Budapesta, gazetarul scriitor Rákossy Ienő, șvab ungarizat. Ca toți renegații, a fost ani d'a rândul înfocat șovinist, în deosebi românilor li-a purtat ură nemărginită.

Împotriva religiei și a — alcoolismului. Comisariatul instrucțiunii publice din Rusia a născocit earăș un plan năstrușnic: a dispus ca, la alcătuirea textului și ilustrațiilor, ce vor fi imprimate pe scoarțele caetelor școlare, să se facă propagandă nu numai împotriva religiei creștine, ci și împotriva alcoolismului. Înțelegem frica de religie a celor dela Moscova. Alcoolismul mușicilor însă, știm că era exploatat pentru promovarea bolșevismului: cumpătul în băutură ar putea să-i grăbească sfârșitul de care se apropie.

ȘTIRI LOCALE

Anchetă. Ministrul de interne, sesizat că la primăria municipiului Sibiu s'au săvârșit nereguli, a dispus anchetarea învinuirilor aduse acestei administrații. Cercetarea o face, ca delegat, dl inspector general administrativ Al. Ștefănescu.

Posta redacției

Dlul S. în Bm. În chestiunea amintită s'au făcut demersuri din partea forului competent.

rafinament de cruzime este întins pe cioburi de olărie cu cari fusese pământul presărat. — După ceasuri de suferințe nemaiauzite, deodată noaptea este pătrunsă de o lumină puternică. — Închisoarea se transformă într'un palat luxos. Aerul greu de nesuferit se transformă în parfumuri și hărburile devin buchete de flori. — Desfăcut de legături, vindecat de ranele sale, martirul se scoală și cu zîmbetul pe buze, cu fața radioasă, ascultă până dimineața concertul triumfal pe care li dau muzicanții nevăzuți.

Splendidă imagine a intimei fericiri care mai curând sau mai târziu este răsplata încercărilor suportate cu curaj pentru iubirea și slava lui Dumnezeu.

Sacrificiilor celor mari poate să le urmeze chiar și extazul.

Trad. de Oct. Dragoș
(Sfârșit) stud. teol. Sibiu.

Citiți și răspândiți ziarul
Telegraful Român

Nr. 49/1929.

(14) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiilor de cl. III Nucșoara, cu filia Mălăești și Streiu-Sângeorgiu, cu filia Streiu-Ohaba, din protopopiatul Hațegului, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Emolumentele împreunate cu aceste posturi sânt:

1. Nucșoara, cu filia Mălăești, cele fașionate în coala B. pentru întregirea venitelor preoțești dela stat, 32 jugăre (arător și fânaș, într-o tablă) sesiune parohială, câte 2 măsuri porumb nesfârmit și câte 1 zi de lucru dela fiecare casă, stola obicinuită, casă parohială cu supraedificate.

2. Streiu-Sângeorgiu, cu filia Streiu-Ohaba, cele fașionate în coala B. pentru întregirea venitelor preoțești dela stat, 15 jugăre sesiune parohială, câte 2 măsuri porumb nesfârmit și câte 1 zi de lucru dela fiecare casă și stolele obicinuite.

Concurenții își vor înainta cererile instruite în regulă subsemnatului oficiu protopopesc în termenul indicat și se vor prezenta în parohiile respective spre a face cunoștință cu credincioșii.

Hațeg, la 9 Februarie 1929.

Oficiul protopopesc ortodox-român al Hațegului în înțelegere cu consiliile parohiale respective.

Dr. C. Popescu
protopop.

Nr. 2/1929.

(13) 1—3

Concurs repetit

Pentru întregirea parohiei de cl. II-a Cinade, protopopiatul Mercurea, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post sânt:

1. Salarul dela stat conform coalei B.

2. Sesiune parohială 32 jugăre din cari 3 $\frac{1}{2}$ jugăre luncă.

3. Casă parohială deplin core-spunzătoare și un grajd.

4. Lemne de foc din pădurea bisericii.

5. Stola uzitată. Ferdele și zile nu se mai dau.

Concurenții își vor înainta cererile, instruite în ordine, oficiului protopopesc Mercurea și se vor prezenta în comună spre a face cunoștință cu poporul.

Cinade, la 20 Ianuarie 1929.

Molse Popoviciu
preș. cons. parohial, par. adm.

Nr. 51/1929 Văzut:

Oficiul protopopesc Mercurea:

Avr. S. Pecurariu, **Ioan Mărginean,**
protopop. notar.

La Librăria Arhidiecezană se află de vânzare cartea acum apărută

Piccolo

a cunoscutei scriitoare, dna **Constanța Hodoș**. Sânt 19 povestiri pline de farmec. Copiii le vor citi cu mare plăcere. Prețul 40 lei, și porto 12 lei trimis recomandat.

Călăuza agricolă

de prof. **D. Comșa**, hotărât cea mai de seamă, practică, îndemânatecă și populară între cărțile noastre agricole tipărite dincoaci de Carpați, merită răspândire în cercuri cât mai largi.

Prețul unui exemplar tomul I **Economia câmpului** e 90 lei, tomul II **Pomaritul și Veritul** 50 lei și tomul III **Legumăritul și Florăritul** 60 lei. Tus trele tomurile broșate separat sau împreună, se vinde cu 200 lei și taxa poștală cu recomandatie 20 lei.

Comenzile adresate autorului prof. **D. COMȘA** în Sibiu sau Librăriei Arhidiecezane se execută prompt, având a trimite prețul de mai înainte sau cu ramburs.

A apărut, în a treia ediție, romanul:

MARTIRII,

de **Constanța Hodoș**, cu o prefață de Ion Gorun. București, Tip. I. Copuzeanu.

De vânzare la Librăria Arhidiecezană, Sibiu Prețul 60 lei, și porto.

Dela Librăria Arhidiecezană din Sibiu se poate procura

Îstoria bisericească universală

și

Statistica bisericească

de

Euseviu Popovici

profesor la Facultatea Teologică din Cernăuți

Curs oral în limba germană, ținut pentru ultima oară în anul academic 1909, revăzut și mai adăugit ulterior

Traducere

de

Mitropolitul Atanasie Mironescu
fost Primat al României

PREȚUL: Volumul I Lei 130—

" II " 150—

" III " 120—

" IV " 200—

plus spese postale Lei 30—.

Nou !

A APĂRUT:

Nou !

„Mie a vietui este Hristos!“

— Scrisori pastorale —

De Icon. **Dr. Gr. Cristescu**, profesor.
Prețul Lei 40, plus spese de poștă 10 lei

Teologie și Sacerdotiu

tipul clasic al păstorului ortodox și idealurile pastorale moderne, de Icon. **Dr. Gr. Cristescu**, profesor. Prețul Lei 30—, plus spese de poștă Lei 10

Misionarism cultural

de Icon. **Dr. Gr. Cristescu**, profesor
Prețul 45 lei, plus spese de poștă 10 lei

Se pot comanda dela Librăria Arhidiecezană din Sibiu.

A apărut

în a doua ediție revăzut și complectat

Tipicul bisericei ortodoxe

Intocmit pentru trebuințele preoților, studenților în teologie și ale elevilor școalelor normale

de

AUREL POPOVICIU

profesor la Școala Normală „Andrei Șaguna”

și se poate comanda dela Librăria Arhidiecezană din Sibiu. — Prețul Lei 100, plus spese postale Lei 15.

Dela Librăria Arhidiecezană din Sibiu, se pot procura următoarele **Albume de broderii și țesături românești**, de dna

MINERVA SCHAFFER n. COSMA

Album de broderii și țesături rom. vol. II 600
Caietul I Modele de cusături românești 25

" II " " " " 40

" III " " " " (8 foi) 80

Se pot trimite și prin poștă alăturând 10 lei spese de poștă.

Anunțuri și reclame

Cel mai răspândit ziar care poate fi întrebuințat pentru anunțuri și reclame în cercurile preoțești din Ardeal, este

Telegraful Român

Anunțuri și reclame se primesc la Administrația ziarului, în Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.

A apărut în ediție nouă:

Frumoasa din Nor

și alte povești, de **E. HODOȘ**. Volumul conține, pe 196 pagini, 12 dintre cele mai frumoase povești din popor. Se află la: Librăria Arhidiecezană, în Sibiu. Prețul 60 lei și porto.

A APĂRUT:

Pe muntele „Solaro”

de

NICU BORGOVAN

un volum de nuvele alese. Prețul Lei 100—. Se poate procura dela Libr. Arhidiecezană, Sibiu.

A apărut:

Biserica Neamului și drepturile ei

Discurs rostit la discuția generală asupra proiectului de lege a Cultelor, în ședința dela 27 Martie 1928, a senatului român de

Dr. Nicolae Bălan

Arhiepiscop și Mitropolit

Un elegant volum de 120 pagini. Prețul 40 lei, plus spese postale 10 lei. Se poate comanda dela Librăria Arhidiecezană din Sibiu.

In editura Sfintei Mănăstiri-Neamțu, a apărut

Urmarea lui Isus Hristos

Ed. II-a. Prețul 35 lei

Se poate comanda dela Librăria Arhidiecezană din Sibiu, trimițând prețul, plus spesele de poștă Lei 10, prin mandat potsal.

A apărut

în «Biblioteca bunului păstor» Nr. 17 scrierea

„La picioarele Mântuitorului”

Scurte meditații pentru preoți, prelucrate după **A. Huonder**, din limba germană

de

Ioan Moșoiu

profesor la liceul ortodox român «Andrei Șaguna» din Brașov

Volumul I. Sibiu 1927. Tipografia arhidiecezană. Pagini 205. Prețul Lei: 80.

În zilele acestea s'a trimis această scriere, deosebit de frumoasă și prețioasă, tuturor preoților din arhiepiscopia de Alba Iulia și Sibiu. Dar nu ar trebui să fie preot în biserica românească, care să nu fi citit această carte. Ea este de recomandat și oricărui suflet iubitor de cele sfinte.

La Librăria Arhidiecezană din Sibiu se află de vânzare

Registre de tot felul

◆ legate și broșate ◆

pentru parohii, bănci, oficii și particulari cu

— prețuri moderate —

La Librăria Arhidiecezană, Sibiu, se găsește de vânzare:

Cartea de bucate

POFTĂ BUNĂ,

de **ZOTTI HODOȘ**. *Partea I completă*, cu multe rețete de bucate obișnuite mai ales în Ardeal și Bănat. Conține:

În partea I A.: Supe, asiete, pești, rasoluri și sosuri. Prețul 20 Lei;

În partea I B.: Prăjituri, torte, cofeturi, creme, parfe-uri, înghețate, dulceturi, compoturi, numeroase menu-uri ș. a. Prețul: 20 Lei.

Trimisă prin poștă 5 Lei mai mult.